

آلكساندر پوشكين АЛЕКСАНДР ПУШКИН

پيامبر

در بيابان تيره
رنجور از اين روح عطش زده

سرگران بودم
که اسرافيل
به ششبال گشوده اش

بر

من ظهورکرد
و انگشتان سبکش را
گویی که در خواب

بر مردمکام کشید

دیدگانم
- پیامبرگونه -

از هم گشوده گشت
ترسان

چنان که

ماده عقابی.
به گوش‌هایم

دست کشید او

و آن‌ها را سرشار هياهو ساخت
و آن‌گاه

لرزه‌ي آسمان را شنفتم

و طنین پرواز

فرشتگان را
جنبش جانوران را

به زیر آب و خاک

و تکانِ هر

شاخه و نهالی را.

به لبانم نزدیک گشت
و این زبانِ یاهوگویی را
بیرون کشید
این زبانِ هرزه‌درایِ شیطان را.

دهانم را از نیشِ مار زدود
و دستِ راستِ خونینش را

بر لبانِ

خشکم نهاد
و به شمشیری

سینه‌ام را شکافت

و قلبِ لرزان را

بیرون کشید

و چیزی

چنان‌که پنداری آتش

بر

این شکاف نهاد.

به بیابان افتاده بودم
چونان لاشه‌ای

که از پسِ جانداري

به سالیان
و آن‌گاه

نوای یزدان

مرا به خویش خواند و

فرمان راند

که:

**به‌پاخیز پیامبر!
دیدگان گشاده دار، مدام و**

گوش

بسپار!
خواستِ مرا اجابتي کن و

این خوابِ

خدا را تعبيري
و در گذار از خشكي و درياها
به کلامت
قلبِ مردمان را فروزان کن و

بر

آنها شعله فکن
به پاخيز پیامبر
عصيان کن!

۱۸۲۶

ترجمه: ۳ آگوست ۲۰۰۲

ПРОРОК

Духовной жаждою томим,
В пустыне мрачной я влачился, —
И шестикрылый серафим
На перепутье мне явился.
Перстами легкими как сон
Моих зениц коснулся он.
Отверзлись вещие зеницы,
Как у испуганной орлицы.
Моих ушей коснулся он, —
И их наполнил шум и звон:
И внял я неба содроганье,
И горний ангелов полет,
И гад морских подводный ход,
И дольней лозы прозябанье.
И он к устам моим приник,
И вырвал грешный мой язык,
И празднословный и лукавый,
И жало мудрыя змеи
В уста замершие мои
Вложил десницею кровавой.
И он мне грудь рассек мечом,
И сердце трепетное вынул,
И уголь, пылающий огнем,
Во грудь отверстую водвинул.
Как труп в пустыне я лежал,
И бога глас ко мне воззвал:
«Восстань, пророк, и виждь, и внемли,
Исполнись волею моею,
И, обходя моря и земли,
Глаголом жги сердца людей».

شرار عشق

وای که چه سان
دوستتان داشته ام
عشق
هنوز
زنده می‌تواند بود
در جانم
هنوز
شعله‌هایش نم‌رده اند
بگذار اما
که آشفته‌تان نسازد
این شرار
تابِ اندوه‌تان در دلم نیست.
وای که به خاموشی و یأس
دوستتان داشته ام
به گاهِ بیم و
به زنجیرِ رشک
وای که چه صمیمانه و
چه پاک
دوستتان داشته ام
باشد که خدای
همین‌سان
مهرتان را در قلبِ دیگران بگذارد!

۱۸۲۷

ترجمه: ۲۳ آوریل ۲۰۰۲

* * *

Я вас любил: любовь еще, быть может,
В душе моей угасла не совсем;
Но пусть она вас больше не тревожит;
Я не хочу печалить вас ничем.
Я вас любил безмолвно, безнадежно,
То робостью, то ревностью томим;
Я вас любил так искренно, так нежно,
Как дай вам бог любимой быть другим.

زندگي

تو از چه رو به من اعطا شدي
ارمغانِ اتفاق!
اي هديه ي عبث!

زندگي!
و از چه رو به سِرّ تقدیر
محکومي به زنجیرِ مرگ
کیست که از روي عداوت
مرا از نیستی خوانده
روحم را لبریزِ شور و
عقلم را سرشارِ تردید ساخته
ولي در فرارویم
دریغ از هدفي

به قلب

خلأ

و در سر

جز یاوه ايم نیست
و این جنجالِ مدامِ زندگي
و سیلِ غصه و اندوهش

چه عذابم

مي دهد.

۱۸۲۸

ترجمه: ۱۷ ژولای ۲۰۰۲

Дар напрасный, дар случайный,
Жизнь, зачем ты мне дана?
Иль зачем судьбою тайной
Ты на казнь осуждена?

Кто меня враждебной властью

Из ничтожества воззвал,
Душу мне наполнил страстью
Ум сомнением взволновал?

Цели нет передо мною:
Сердце пусто, празден ум,
И томит меня тоскою
Однозвучный жизни шум.

پژواک

آیا

درنده ای

به جنگل

نعره میزند

یا این که

رعد و تندر

بر آسمان شب

کرنا و بوق آیا

دیر است میزنند

یا دختری

که پشتِ همیشه

آواز

می کند

نه

این انعکاس و اثرگانِ توست

ناگه به پاسخی

بر آسمانِ پاک

هر

صوت و زنگ را

این گوشِ توست

بر هر طنینِ غرش

این گوشِ توست

بر هر صدا و

نغمه ی

امواج و باد و مه

بر داد و فریاد و

بانگِ رساي

چوپانِ پشتِ ده
و آن‌گه که ميشنوي

همه فرياد

ميشوي به پاسخ
بي جوابست اگر فريادت
هيچ غم نيست
شاعران اينگونه اند.

۱۸۳۱

ترجمه: ۱۷ ژولاي ۲۰۰۲

ЭХО

Ревет ли зверь в лесу глухом,
Трубит ли рог, гремит ли гром,
Поет ли дева за холмом —
На всякий звук
Свой отклик в воздухе пустом
Родишь ты вдруг.

Ты внимлешь грохоту громов,
И гласу бури и валов,
И крику сельских пастухов —
И шлешь ответ;
Тебе ж нет отзыва... Таков
И ты, поэт!

میخاییل لِرمانتاف

МИХАИЛ

ЛЕРМОНТОВ

پیش‌گویی

سالی فراخواه‌درسید
سال سیاهِ سرزمینِ روس
هنگامه‌ای که تاجِ تزار

بر خاک

فروغلتد
هنگامه‌ای که خَلق
عشق دیرینش را به او

از یاد بَرَد

و قوتِ مردمانِ بسیاری

مرگ و خون

شود

هنگامه‌ای که قانونِ سرنگون
پاسدارِ عصمتِ زنان و کودکان نباشد
هنگامه‌ای که طاعون
از تعفنِ اجسادِ مردگان
پرسه‌زنان
به میان دهکده‌های غمناک

پای

بگشاید

تا به تکانِ روسری‌اش
مردمان را از کلبه‌هایشان

احضار

نماید

و گرسنگی

این سرزمینِ بیچاره را

عذاب

خواهد داد

هنگامه اي که شفق
بر امواجِ رود
رنگِ سرخ بپاشد

در آن روز
انساني قوي پديدار مي شود
و تو او را خواهی شناخت
و خواهی دانست
که از چه رو به دستانش شمیري ست
و آن روز تو را مصیبتی ست
و گریه و ضجرات در نظرش
مضحکه اي بیش نیست
و در او
همه چیز

وحشت است و ظلام

چون پوشش غریبش

از بهر

انتقام .

۱۸۳۰

ترجمه: ۲۵ فوریه ۲۰۰۲

ПРЕДСКАЗАНИЕ

Настанет год, России черный год,
Когда царей корона упадет;
Забудет чернь к ним прежнюю любовь,
И пища многих будет смерть и кровь;
Когда детей, когда невинных жен
Низвергнутый не защитит закон;
Когда чума от смрадных, мертвых тел
Начнет бродить среди печальных сел,
Чтобы платком из хижин вызывать,
И станет глад сей бедный край терзать;
И зарево окрасит волны рек:
В тот день явится мощный человек,
И ты его узнаешь - и поймешь,
Зачем в руке его булатный нож;
И горе для тебя!- твой плач, твой стон
Ему тогда покажется смешон;
И будет все ужасно, мрачно в нем,
Как плащ его с возвышенным челом.

در سوکِ پوشکین

مرگِ شاعر

شاعر کشته شد!

وین شمعِ شرف

سوخت و فسانه شد

به خدنگی بر جگر

قربانیِ مکر

زمانه شد

با عطشِ انتقام و کینه

و سري مغرور

افتاده بر سینه! . .

روح شاعر

تابِ ذلت از

رنج‌های فرومایه نداشت

علیه يك جهان به‌پاخاست

تنها

چون همیشه‌ي تاريخ . . .

و کشته شد!

کشته شد او آري!

. . .

و دیگر از چه‌روست این ضجه و زاري

تعارفات پوسیده و

نال‌های بیهوده و

سخنان هجوِ آلوده

براي

تبرئه؟

مگر نه این‌که

حکم سرنوشت جاري گشت؟

مگر نه شما بودید که از نخست

با نفرت و خشم

آواره اش کردید

و نبوغ دلیرانه و

روح آزاده اش را

خوار کردید
مگر نه شما بودید
که از سر تفریح
به آتشِ پنهانِ وجودِ پلیدتان
دمیدید؟
چه تان اوفتاده اکنون؟

سرخوش و شاد

باشید. . .

کو واپسین رنج‌ها را تاب نداشت
و چونان مشعلی فرونشست و جان سپرد
همو که لبریزِ ذوق و نبوغ بود
به سان تاج گلی پُرشکوه

خشکید و پژمرد.

و قاتل اما

چه ننگین

قلبش را نشانه رفت. . .

و او را دیگر نجاتی نیست

قلب قاتل

آرام و رام می‌تپید

چون همه قلب‌های پلید

و به دستانش تپانچه عقب نشست.

و ای شگفت! . . .

شگفتا که از دوردست

صدها فراری مجنون

برای شکار منصب و

جاهی افزون

به حکمِ سرنوشت آری

بر سرمان

فرومی‌ریزند

به پوزخندی این گستاخ

چه پست و خوار شمرد

فرهنگ و

زبان ملتي را
شرفش نبود
به افتخارمان رحم کند
شعورش نبود بداند
در آن لحظه ي خونين
دست بر روي چه افراشته بود! . . .

شاعر کشته شد
و به آغوش گور درآمد
به سان لِنْسْکِي
آوازه خوانِ نا آشنا و محبوبِ چکامه اش
- شکارِ حسادتي غريب-
آن که **شاعر** او را
به دستانِ پُرتوان و شگرفِ خويش آفريد و
ستود
و آخر کشته شد
همانند او به دستي
بي رحم .

و از چه رو
شاعر از جهان هاي
آباد و

دوستي هاي

شاد
پا به اين جهانِ خفقانِ تنگچشمي نهاد
براي قلبي آزاد؟
يا شوقي که سينه اش را

به گلوله

ميگشاد؟

از چه رو دست

به دستانِ نيرنگ

داد

از چه رو کلمات و التفاتِ دروغينشان
را

حرمت نهاد
او از آغاز راه
این خلق را می‌شناخت آیا
که چنین به دام او
افتاد؟

و تاج گل پیشین
چو از سر برداشت
تاجی از خار بر سرش نهادند
که پیشانی بلندش را زهر چشانند
و لحظه‌های آخرینش را به خون نشانند.

و فنا شد او
این پیامبر شعر
با عطش بیهوده‌ی انتقام
و دریغ نهان فتنه‌ی ایام
فرونشستند نواهای حیرت‌انگیزش
و دیگر بار لب نخواهند

گشود
مأوای آوازه‌خوانِ ما
جاییست تنگ و تار
و بر لبانش
مُهرِ سکوت اسرار.

و شمایان
ای آیندگانِ مغرور
گشته چو روز روشن برای‌تان
پلیدی پدرانِ نامی‌تان
که به پاشنه‌ی بردگی
و یوغ بندگی
لگدمال و خرد
کردند

عشق و خروش
مردمانِ تیره‌بخت را!

شما

اي جماعتِ حريصِ گردِ تاج و تختِ تزار
اي جماعتِ جلادِ آزادي
جلادانِ نبوغ و افتخار!
که در لوای قانون
زبانِ عدل می‌برید و دهانِ حق
می‌بندید! . .
و دادگاهِ مقدّسی نیز هست

شما مفسدان

را!

دادگاهی بی‌رحم بر شما

در انتظار

است؛

که به گوشش
جرنگِ سکه‌هاتان را راهی نیست
و خدعه و فریبتان را پناهی.
چراکه عمرتان را صبحگاهی نیست
و زمان نیست

زمان

بازگشت

و سیلابِ خونِ سیاه‌تان هم نخواهدشت
خونِ زلال و پاکِ شاعر را
که بی‌گناه

بر خاک

جاری

گشت!

۱۸۳۷

ترجمه: ۲۱ مارس تا ۱ آوریل ۲۰۰۲

"смерть поэта"

Погиб поэт! — невольник чести —
Пал, оклеветанный молвой,
С свинцом в груди и жаждой мести,
Поникнув гордой головой!..
Не вынесла душа поэта
Позора мелочных обид,
Восстал он против мнений света
Один, как прежде... и убит!
Убит!.. к чему теперь рыдания,
Пустых похвал ненужный хор
И жалкий лепет оправдания?
Судьбы свершился приговор!
Не вы ль сперва так злобно гнали
Его свободный, смелый дар
И для потехи раздували
Чуть затаившийся пожар?
Что ж? веселитесь... — он мучений
Последних вынести не мог:
Угас, как светоч, дивный гений,
Увял торжественный венок.
Его убийца хладнокровно
Навел удар... спасенья нет:
Пустое сердце бьется ровно.
В руке не дрогнул пистолет,
И что за диво?.. издалека,
Подобный сотням беглецов,
На ловлю счастья и чинов
Заброшен к нам по воле рока;
Смеясь, он дерзко презирал
Земли чужой язык и нравы;
Не мог щадить он нашей славы;
Не мог понять в сей миг кровавый,
На что? он руку поднимал!..
И он убит — и взят могилой,
Как тот певец, неведомый, но милый,
Добыча ревности глухой,
Воспетый им с такою чудной силой,
Сраженный, как и он, безжалостной рукой.
Зачем от мирных нег и дружбы простодушной
Вступил он в этот свет, завистливый и душный
Для сердца вольного и пламенных страстей?
Зачем он руку дал клеветникам ничтожным,

Зачем поверил он словам и ласкам ложным,
Он, с юных лет постигнувший людей?..
И прежний сняв венок, — они венец терновый,
Увитый лаврами, надели на него:
Но иглы тайные сурово
Язвили славное чело;
Отравлены его последние мгновенья
Коварным шепотом насмешливых невежд,
И умер он — с напрасной жаждой мщенья,
С досадой тайною обманутых надежд.
Замолкли звуки чудных песен,
Не раздаваться им опять:
Приют певца угрюм и тесен,
И на устах его печать.

А вы, надменные потомки
Известной подлостью прославленных отцов,
Пятою рабскою поправшие обломки
Игрою счастья обиженных родов!
Вы, жадною толпой стоящие у трона,
Свободы, Гения и Славы палачи!
Таитесь вы под сению закона,
Пред вами суд и правда — всё молчи!..
Но есть и божий суд, наперсники разврата!
Есть грозный суд: он ждет;
Он не доступен звону злата,
И мысли и дела он знает наперед.
Тогда напрасно вы прибегнете к злословью:
Оно вам не поможет вновь,
И вы не смоете всей вашей черной кровью
Поэта праведную кровь!

از گوته

قُلّه‌هاي كوه
آرمیده اند در ظلامِ شب
درّه‌هاي آرام
سرشار از مه‌ي سرد
نه جاده را غباري
نه برگها را لرزشي. . .
خُتي درنگ كن
تو نيز آرام مي‌گيري.

۱۸۴۰

ترجمه: ۳ فوریه
۲۰۰۲

ИЗ ГЕТЕ

Горные вершины
Спят во тьме ночной;
Тихие долины
Полны свежей мглой;
Не пылит дорога,
Не дрожат листы...
Подожди немного,
Отдохнёшь и ты.

سپاس

به خاطر همه چیز
به خاطر همه چیز تو را سپاس
به خاطر درد نهان هوسها
به خاطر زهر بوسه ها و تلخي اشكها
به خاطر انتقام دشمنان
به خاطر افتراي دوستان
به خاطر گرمای برخاسته از جان

در بیابان
به خاطر همه چیزها که در زندگی فریبم
داده اند. . .
چنان کن که تنها از این پس
سپاسم تو را نیز دیری نپاید.

۱۸۴۰

ترجمه: ۱۰ فوریه ۲۰۰۲

БЛАГОДАРНОСТЬ

За все, за все тебя благодарю я:
За тайные мучения страстей,
За горечь слез, отраву поцелуя,
За месть врагов и клевету друзей;
За жар души, растроченный в пустыне,
За все, чем я обманут в жизни был...
Устрой лишь так, чтобы тебя отныне
Недолго я еще благодарил.

آفاناسی فیت АФАНАСИЙ ФЕТ

با سلامی سوی تو می آیم

با سلامی سوی تو می آیم
که بگویم خورشید برخاست
که او به انوار گرمش

به

روی برگها تپیدن گرفت
که بگویم بیدار شد جنگل
همه بیدار شده اند
هر شاخه ای و پرنده ای
از خواب جسته

و از عطش

بهار لبریز است
بگویم
که چون دیروز

با همان

عشق آمده ام
که جانم
همانگونه به سعادت لبریز یاریست

که به تو
که بگویم
از همه سو بر من

خرمی وزیدن

گرفته است
که خود بیخبرم

از

اینکه چه می‌خوانم
تنها نغمه می‌رسد مرا

نغمه

نغمه

نغمه می‌رسد مرا.

۱۸۴۳

ترجمه: ۲۸ ژوئای ۲۰۰۲

* * *

Я пришел к тебе с приветом,
Рассказать, что солнце встало,
Что оно горячим светом
По листам затрепетало;

Рассказать, что лес проснулся,
Весь проснулся, веткой каждой,
Каждой птицей встрепенулся
И весенней полон жаждой;

Рассказать, что с той же страстью,
Как вчера, пришел я снова,
Что душа все так же счастью
И тебе служить готова;

Рассказать, что отовсюду
На меня весельем веет,
Что не знаю сам, что буду
Петь, – но только песня зреет.

مژگانِ طلایی

*Die Gleichmäßigkeit des Laufes
der Zeit in allen Köpfen beweist mehr,
als irgend etwas, daß wir Alle in densel
ben Traum versenkt sind, ja daß es Ein
Wesen ist, welches ihn träumt.*

Schopenhauer¹

۱

خسته ام از زندگی
و نیرنگِ آرزوها
وقتی که در جدالِ جان
مغلوبشان
می‌شوم
و روز و شب
دیدگانم را می‌بندم و
که گاه
غریبانه
چشم می‌گشایم.

ظلماتِ زندگی هرروزه نیز
تیره‌تر است
چندان‌که در پسِ صاعقه‌ی درخشانِ پاییز
تاریک می‌شود
و تنها
مژگانِ طلایی ستارگان
به ماننده‌ی ندایی صمیمانه

¹ یکنواختی گذرِ زمان در همه سرها، بیش از هرچیز دیگری نشان‌گرِ این است که همه‌ی ما در خوابی مشترک غوطه‌وریم، و این‌که همه‌ی ناظران این خواب دارای ماهیتی یگانه‌اند. (آلمانی)

مي درخشند .

و آنقدر بيكراني آتسها زلال است
و آنقدر اين ورطه‌ي اثري نزيك است
كه من

بي پرده

از زمان به ابدیت مي‌نگرم
و شعله‌ي تو را مي‌شناسم

خورشيد گيتي!

و بر گل سرخ‌هاي آتسين
قربان‌گاه زنده‌ي كائنات

- زمين -

بي تكان

دود مي‌كند
در دود او
چندان‌كه در رؤياهايي شگرف
سراسر وجود مي‌لرزد
و سراسر ابدیت به خواب مي‌آيد .

و هرآنچه شتابان

به سوي اين ورطه‌ي

اثري

روان است
و هر پرتو جسماني و آسماني
تنها انعكاس نور توست

اي خورشيد گيتي!

و تنها خواب است
تنها خوابي گذرا .

و در وزش عالم‌گير اين رؤياها

چون دودي مي پراکنم من
و نهان مي شوم

بي اختيار

و در اين بينايي
و در اين فراموشي
زندگي براي آسان است
و تنفس دردناك نيست.

۲

در سكوت و ظلماتِ شبِ سحرانگيز
من

تابشي مهربان و دلربا مي بينم
و در همسرايي ستارگان
چشماني آشناً

در دشت

روي آرامگاهِ از يادرفته

شراره مي کشند.

سبزه هاي بي طراوت و
بيابانِ تار و
خوابِ يتيمانه ي آرامگاهِ تنها.
و تنها در آسمان
چون خيالي جاودان
مژگانِ طلايي ستارگان

مي درخشند.

و به خواجم مي آيد
که تو

از قبر

به پا خاستي

به همان گونه که از زمين

به پرواز
رخت

بسته بودي
و به خواجم مي آيد
که ما
هر دو
جوانيم
و تو
نظر انداختي
آن چناني که
پيش از اين
نظاره
مي کردي .

۱۸۶۴

ترجمه: ۱۸ آوريل ۲۰۰۵

* * *

**Die Gleichmasigkeit des Laufes der
Zeit in allen Kopfen beweist mehr, als
irgend etwas, das wir Alle in denselben
Traum versenkt sind, ja das es Ein Wesen
ist, welches ihn traumt.**

Schopenhauer

1

Измучен жизнью, коварством надежды,
Когда им в битве душой уступаю,
И днем и ночью смежаю я вежды
И как-то странно порой прозреваю.

Еще темнее мрак жизни вседневной,
Как после яркой осенней зарницы,
И только в небе, как зов задушевный,
Сверкают звезд золотые ресницы.

И так прозрачна огней бесконечность,
И так доступна вся бездна эфира,

Что прямо смотрю я из времени в вечность
И пламя твое узнаю, солнце мира.

И неподвижно на огненных розах
Живой алтарь мироздания курится,
В его дыму, как в творческих грезах,
Вся сила дрожит и вся вечность снится.

И всё, что мчится по безднам эфира,
И каждый луч, плотской и бесплотный,-
Твой только отблеск, о солнце мира,
И только сон, только сон мимолетный.

И этих грез в мировом дуновении
Как дым несусь я и таю невольно,
И в этом прозрении, и в этом забвении
Легко мне жить и дышать мне не больно.

2

В тиши и мраке таинственной ночи
Я вижу блеск приветный и милый,
И в звездном хоре знакомые очи
Горят в степи над забытой могилой.

Трава поблекла, пустыня угрюма,
И сон сиротлив одинокой гробницы,
И только в небе, как вечная дума,
Сверкают звезд золотые ресницы.

И снится мне, что ты встала из гроба,
Такой же, какой ты с земли отлетела,
И снится, снится: мы молоды оба,
И ты взглянула, как прежде глядела.

فيودار تيوتچيف ФЁДОР ТЮТЧЕВ

اقيانوس

چونان که زمين را در آغوش گيرد

اقيانوس

در بستر خواب مي غلتد
زندگاني زمستاني

از هرسوي

شب پاي مي نهد
و هستي

به امواجي پرطنين

بر ساحل

خويش مي شورد

و اين صداي اوست

هم اوست که از ما مي طلبد

و

مي خواند مان به زندگي . . .
در لنگرگاه

زورقي شگفت پديدار مي شود

زبانه مي کشد خيزاب

و مي برد ما را به شتاب

در امواج تيره ي

بي شمار

و فلک!

اي فلک

که به لطف ستارگان

در سوزشي

مدام!

تو

از ژرفاي سحرِ خویش

به ما مي‌نگري

و ما شناوريم و

از همه‌سو ما را

ژرفايي شگرف دربرگرفته است.

۱۸۳۰

ترجمه: ۲۶ ژوئن ۲۰۰۲

* * *

Как океан объемлет шар земной,
Земная жизнь кругом объята снами;
Настанет ночь – и звучными волнами
Стихия бьет о берег свой.

То глас ее: он нудит нас и просит...
Уж в пристани волшебный ожил челн;
Прилив растет и быстро нас уносит
В неизмеримость темных волн.

Небесный свод, горящий славою звездной,
Таинственно глядит из глубины, –
И мы плывем, пылающею бездной
Со всех сторон окружены.

آخرين عشق

آه که در اين سراشيبِ ساليانِ ما
لطيفتر دل مي‌بنديم و موهوم‌تر. . .

برتاب

برتاب

ای برقِ بدرودِ آخرینِ عشق
ای برقِ بدرودِ غروب!

نیمی از آسمان در آغوش تیرگیست
تنها به مغرب

نوری پرسه میزند

درنگ کن

درنگ کن

لختی ای غروب

آهسته

آهسته

قدری ای فُسون.

بگذار

خون در رگهامان

کاستی گیرد

اما

در قلبمان

هرگز لطافت نمیرد. . .

آه تو ای آخرین عشق!

تویی که هم یأس و

هم سعادتی.

۱۸۵۱ - ۱۸۵۴

ترجمه: ۵ ژولای ۲۰۰۲

О, как на склоне наших лет
Нежней мы любим и суеверней...

Сияй, сияй, прощальный свет
Любви последней, зари вечерней!

Полнеба обхватила тень,
Лишь там, на западе, бродит сиянье, —
Помедли, помедли, вечерний день,
Продлись, продлись, очарованье.

Пусть скудеет в жилах кровь,
Но в сердце не скудеет нежность...
О ты, последняя любовь!
Ты и блаженство, и безнадежность.

آلِکساندر بلوک АЛЕКСАНДР БЛОК

دخترِ کلیسا

دختری در کُرِ کلیسا می‌خواند
برای همه‌ی خستگانِ دیگر سرزمین‌ها
برای همه‌ی کشتی‌های رفته از ساحل‌ها
برای تمامی شادی‌های زیاد رفته‌اش.

و این‌گونه می‌خواند با صدایش
پَرکشان به آن
گنبد
و نوری درخشید
روی بازوان سفیدش
و هرکسی از ظلمات
می‌نگریست و می‌شنید
که چه‌گونه لباس سفید
در نور نغمه سر
می‌داد.

و در نظر همه آمد
که خوش‌بختی
خواهد بود
که در خلیج آرام
تمامی کشتی‌ها
و در دیارانِ غریب
مردمان خسته

زندگانیِ تابناک

خود را یافته اند.

و نوا

شیرین بود و

نور

ظریف

و تنها در بلندای دروازه های مقدس

کودکی

شریک این راز

گریه سر می داد که:

هیچکس

هیچکس را

به گذشته

راهی نیست.

۱۹۰۵

ترجمه: ۱۱ ژانویه ۲۰۰۲

* * *

Девушка пела в церковном хоре
О всех усталых в чужом краю,
О всех кораблях, ушедших в море,
О всех, забывших радость свою.

Так пел ее голос, летящий в купол,
И луч сиял на белом плече,
И каждый из мрака смотрел и слушал,
Как белое платье пело в луче.

И всем казалось, что радость будет,
Что в тихой заводи все корабли,
Что на чужбине усталые люди
Светлую жизнь себе обрели.

И голос был сладок, и луч был тонок,
И только высоко, у Царских Врат,
Причастный Тайнам,- плакал ребенок
О том, что никто не придет назад.

فیودار سالاگوب
ФЁДОР
СОЛОГУБ

ایرینا

ایرینا!

یادت هست

پاییز

و شهرک پرت و فقیرمان را؟
گرگومیش بود و
آسمان غم آلود

چهره در هم کشیده بود

باران تند و ریز

به سان توری بلند

تمام شهر غرق در لجن‌ها و چاله‌ها را پوشاند
و تو آمدی

چانچویی بر شانه داشتی

و در دوسویس سطل‌هایی آویخته

لبریز آب رود

گونه‌هایت چون آتش برافروخته بود. . .

خانه‌مان عبوس و تنگ بود

آب از سقف کهنه می‌چکید

ایوان پوسیده شکاف برمی‌داشت

زمین زیر پاهامان فرسوده می‌نمود

و از پنجره‌ی شکسته

بادي سرد هجوم

مي آورد .

ايرينا!

هرگز تو اما

کلام گزنده ات را

به چهره ام نشاندي

و هرگز به ناهنگام

انبوه درد فقر را

اشك ريزان

بيرون

نريختي .

من مي توانستم

طاقت شنيدم بود

سکوت اختيار مي کردم

درپيشگاه تو

اما کلامي نگفتي!

ديوانه اي مغرورم شايد

که با سرنوشت خويش

سر سازش

نداشت

مني که

آرزوهاي فريبنده ام را

پاس مي داشتم

سرسخت

و تو را با خود

براي تحمل رنج فقر

هم راه کردم .

روز عذابمان

به شب مي گراييد

و تو با مهتر

لبخند نثارم مي کردي

و دل استوارم مي ساختي

تو گفتي كه :

فقر هيچ است
تنها بايد

روح قوي داشته باشي
و با عطشِ سعادت

به سوي زندگي

جهد كني مدام .

و من بازهم
از نيرويت جسارت گرفتم
و فرارويم را نظاره كردم
به ظلماتي كه

هزار آزمون هولناك
و هزار مصيبتِ وحشتبار

انتظار مي‌كشيدند .

اكنون ديگر
بر فرازِ ما
آسمانِ پاك

به شام مي‌رسد

و اين تويي

اي ايريناي من
كه معجزه‌ها آفريده‌اي!

۱۸۹۲

ترجمه : ۴ مي ۲۰۰۳

Ирина

Помнишь ты, Ирина, осень

В дальнем, бедном городке?
Было пасмурно, как будто
Небо хмурилось в тоске.

Дождик мелкий и упорный
Словно сетью заволок
Весь в грязи, в глубоких лужах
Потонувший городок,

И, тяжелым коромыслом
Надавив себе плечо,
Ты с реки тащила воду,
Щеки рдели горячо...

Был наш дом угрюм и тесен,
Крыша старая текла,
Пол качался под ногами,
Из разбитого стекла

Веял холод;гнулось набок
Полусгнившее крыльцо...
Хоть бы раз слова упрёка
Ты мне бросила в лицо!

Хоть бы раз в слезах обильных
Излила невольно ты
Накопившуюся горечь
Беспощадной нищеты!

Я бы вытерпел упрёки
И смолчал бы пред тобой.
Я, безумец горделивый,
Не поладивший с судьбой,

Так настойчиво хранивший
Обманувшие мечты
И тебя с собой увлекший
Для страданий нищеты.

Опускался вечер темный
Нас измучившего дня, —
Ты мне кротко улыбалась,

Утешала ты меня.

Говорила ты: «Что бедность!
Лишь была б душа сильна,
Лишь была бы жаждой счастья
Воля жить сохранена».

И опять, силен тобою,
Смело я глядел вперед,
В тьму зловещих испытаний,
Угрожающих невзгод.

И теперь над нами ясно
Вечереют небеса.
Это ты, моя Ирина,
Сотворила чудеса.